DESTINUL
de Pavel Coruţ

Destinu-mi bate la fereastră.
E prea devreme, prea târziu.
Să mă ridic în legea noastră
Să-mi lepăd straiul meu pustiu.

Porunca geţilor mă cheamã
La Muntele cu-altare sure.
Să leapãd jale, dor şi teamã.
Să intru-n Neamul de azure.

Mi-e sabia idee dacă.
Călitã-n vis şi apã sfântã
De viţa noastră cea săracă.
Dar nici umilã, nici înfrântã.

Zamolxe, scutul de credinţă.
Lipit de trupu-mi ca o hainã.
E leac de ranã, suferinţă
Şi sfat la vremea rea de tainã.

M-afund în vechile izvoare.
Să uit durerea şi aleanul.
S-adun a dacilor popoare
Şi să-mi ridic în glorii Neamul!